

Homilie bij de uitvaart van Klaas Hettinga

2 september 2017

1 Petrus 2, 1-10; Matt. 16, 21-27

Ik heb voor de uitvaart van Klaas deze lezingen gekozen omdat ze zo treffend aansluiten op het leven en het religieus ideaal van Klaas. Maar ook op de wijze waarop hij al zo vroeg in zijn leven moest leren loslaten en zich overgeven aan een toekomst vol onzekerheid. Door eigen kracht, zelfstudie en de mogelijkheden die hem door bevriende vakmensen werden geboden, heeft hij zich ontwikkeld tot een bekwaam architect, een goed organisator en teamleider, aannemer en uitvoerder. Dat kwam door de passie voor zijn beroep, zijn leergierigheid, zijn bekwaamheid, zijn mensenkennis en de manier waarop hij met mensen

Jules Habets en Klaas Hettinga

wist om te gaan. Hen te leiden en te motiveren. Dat alles werd gedragen door een groot religieus ideaal waaraan hij probeerde trouw te zijn. In dat ideaal nemen de mensen aan de basis, de kleine mensen, een grote plaats in: de werknemers op zijn bouwplaatsen. Hij had een persoonlijke belangstelling voor hen, voor hun vorming, voor hun families. Hij verdedigde hun belangen, soms tegen zijn eigen religieuze overheden. Hij accepteerde het niet als ze niet op tijd werden betaald, dreigde zelfs soms de bouw stil te leggen omdat hun toch al niet hoge loon hun strikt recht was, maar ook omdat het welzijn van hun gezinnen ervan af hing. Het werd hem niet steeds in dank afgenomen. Dat onvervaard opkomen voor recht en gerechtigheid, die weigering van alle gesjoemel is zelfs het breekpunt geworden in zijn leven, en leidde tot een inzinking die hij – veel te vroeg – nooit meer te boven is gekomen.

Klaas heeft zeker de gelijkenis uit de eerste lezing goed begrepen. Hij wist alles af van de kwaliteit van de bouwstenen, maar ook van hun verscheidenheid en functie. Hij wist van het lood van muren die recht moesten worden opgetrokken, van de betekenis van een hoeksteen waarvan de aansluiting van verschillende muren afhing. Een kleine afwijking in het begin en de hele zaak raakt uit het lood. Dat is het lot van elk mensenwerk, ook van de missie. Klaas wist van de noodzaak van een goede fundering en hoe die tot stand te brengen. Hij kende de functie van een sluitsteen of het

equivalent daarvan in de soms ingewikkelde daken die hij ontwierp en bouwde. Christus de hoeksteen, de sluitsteen, het enig duurzame fundament, hij heeft er vast vaak over gemediteerd. Voor hem was zijn bouwactiviteit heel bewust een deelname aan de opbouw van die geestelijke tempel die wij in Christus zien verrijzen en waarvan we allemaal levende bouwstenen mogen zijn. De eenheid van het grote missiewerk.

Klaas Hettinga (midden)

De evangelielezing is het vervolg van het

verhaal dat we vorige week in de zondagsviering hoorden: hoe Petrus als de spreekbuis van al zijn gezellen duidelijk antwoord geeft op Jezus' vraag: wie zeggen jullie dat ik ben? De inventaris van wat andere mensen daarover dachten, die kwam uit de hele groep. Maar bij die persoonlijk aan ieder van hen gerichte vraag is er misschien een stilte gevallen. Zo eenvoudig is het antwoord op die vraag niet, ook niet voor ons, vandaag de dag. Maar het antwoord van Petrus komt helder en vastberaden: u bent de Christus, de gezalfde, de Messias, Gods zoon. En Jezus zegt hem dat dit inzicht niet uit hemzelf komt, maar hem door de Vader zelf is ingegeven. En hij vergeleek hem met een rots waarop hij zijn kerk kon bouwen, onverwoestbaar, onoverwinnelijk. En die rots, dat was het geloof van Petrus en van al degenen die hem die belijdenis nazegden. Dat geloof waaruit hij met vallen en opstaan heeft geleefd en dat de zin en de inhoud van heel zijn leven is geworden, tot het einde toe. Dat geloof en die inzet zijn ook de rots geweest waarop het leven van Klaas heeft gerust. Op zijn eigen manier is hij rots, hoeksteen en sluitsteen geweest. Kostbaar in Gods ogen. Iemand aan wie vandaag de overwinning wordt geschonken, daar mogen we op vertrouwen.

Het vervolg van dat verhaal, zoals we dat we vandaag hoorden laat ons zien hoe onverwachts, hoe mysterieus en hoe pijnlijk de manier kan zijn waarop dat geloof gestalte krijgt. Onverwacht en hard, zoals Petrus het moet ervaren. En het wordt zo cru gezegd, in beelden die voor de mensen uit die tijd dagelijks zichtbaar waren: je kruis opnemen. Niet bang zijn om je leven te verliezen. Want je leven verliezen is de enige manier om het te behouden. Want wat heeft een mens eraan de hele wereld te winnen als hij er het leven bij inschiet? Dat is wat iedere mens moet leren en aan den lijve ondervinden in de harde kanten van het leven die niemand bespaard blijven en die je leven soms een totaal onverwachte wending kunnen geven. Dat heeft ook Klaas in zijn leven meegemaakt, menselijkerwijs gesproken op een veel te vroeg tijdstip. Dat leven waarin hij zoveel vervulling en zoveel bevestiging vond, viel onder hem weg. Het moet een grote leegte voor hem zijn geweest. In het begin was er nog hoop op een definitief herstel, maar dat bleek ijdele hoop. Hoe is Klaas daarmee omgegaan? Hoe heeft hij die leegte kunnen vullen? Dat steeds weer terugvallen in die lege toekomst? Dat is zijn geheim. Een van de sleutelwoorden in de spiritualiteit van Pater Libermann, onze stichter is, in het Frans: "abandon" wat betekent: loslaten, je overgeven, je toevertrouwen, van de nood een deugd maken maar meer dan dat: Libermann, zelf ongeneeslijk ziek, durfde zelfs te spreken van "zijn dierbare ziekte", als een levensgezellin. Klaas praatte daar niet over. Maar wie hem kende kon niet anders dan zijn geduld bewonderen, zijn gelijkmoedigheid, de afwezigheid van zelfbeklag. Zijn aandacht voor de anderen. Zijn prettige omgang, prettiger naarmate het leven verder ging. Niet dat hij

er niet onder leed. Wat hem toen overkomen is, door ongelukkige omstandigheden en deels door de schuld van anderen, daar is hij nooit overheen gekomen. Maar steeds had hij het dan ook over de steun die hij ondervond van goede vrienden en betrokken medebroeders, in Afrika en elders. En hij had het geluk een andere passie te hebben: de muziek. Al tijdens zijn actieve jaren als bouwer, maar vooral daarna: in Berg en Dal en in Gennep. Het zingen in meerdere koren werd voor hem een nieuwe levensvulling. Daarbij was ook een beroemd koor in Hoch Elten, in Duitsland, vlak over de grens. Zo lang hij kon bleef hij daar een actief lid van. Tot het niet meer ging, en hem alleen nog het gregoriaans koor in Gennep overbleef. En vandaag is dat koor hier aanwezig om hem als het ware uit te zingen. En we zijn hen daar erg dankbaar voor. Hij heeft er erg veel vreugde aan beleefd. Je kon hem geen groter plezier doen dan hem mee te nemen naar mooie koorzang. En in Hoch Elten, waar hij toen al lang niet meer mee kon zingen, viel ons op met hoeveel egards hij daar door de koorleden en de dirigent werd begroet en een ereplaats kreeg.

Veel is nog over Klaas te zeggen. Hoe hij tot op het eind heeft geprobeerd actief mee te doen met het leven van de gemeenschap. We waren getuigen van de vreedevolle overgave waarmee hij de zware weg is gegaan, ten einde toe. Tot aan zijn lange doodstrijd waaraan maar geen einde kwam. Ja Klaas, je bent ook voor ons een rots, een hoeksteen, een architect geweest. Tot het eind heb je meegebouwd aan de congregatie, aan onze gemeenschap hier in Gennep.

Vandaag denken we ook bijzonder aan je broer Mebius. Je was zo'n familieman: je praatte met zoveel liefde over hen, het was je vreugde hen hier te ontvangen. Tot het laatst zijn ze je tot steun geweest en we zijn blij om samen met hen jouw afscheid te vieren. Dank voor alles, rust in God.

Frans Timmermans

Nederlandse les voor de nieuwe medebroeders

Sinds 1 november ben ik, Miek de Vries, bij de paters van de H. Geest in de Spiritijnenhof Gennep aan de slag gegaan om hun medebroeders, die uit diverse Afrikaanse landen naar Nederland komen, te ondersteunen bij het leren van de Nederlandse taal.

Alhoewel ik vele jaren ondervinding heb, blijkt al gauw dat dit toch een andere uitdaging is. Met Jean Luc Mvondo uit Kameroen ga ik aan de slag.

Waar begin je dan mee? Er zat een zekere druk op. Slechts 2 maanden te gaan en dan vallen ook nog de Kerstdagen en de vakantie uit. De tijd zou krap worden. Ik ging op zoek naar plaatjes, woorden en boeken. Het één was te eenvoudig en het ander nog te moeilijk. Maar samen met Jean Luc, die een ijverige leerling was, ging het steeds beter. Steeds meer woorden passeerden de revue. Waar we zaten, waren veel "woorden" te zien. Onze oefenplek was een tijdlang vlak bij de

Miek en Jean Luc

trap. Met tekeningen en woorden moest er toch veel duidelijk worden, dacht ik. Leuning - boven -beneden -de trap op- de trap af.. en op een gegeven moment natuurlijk de vensterbank .

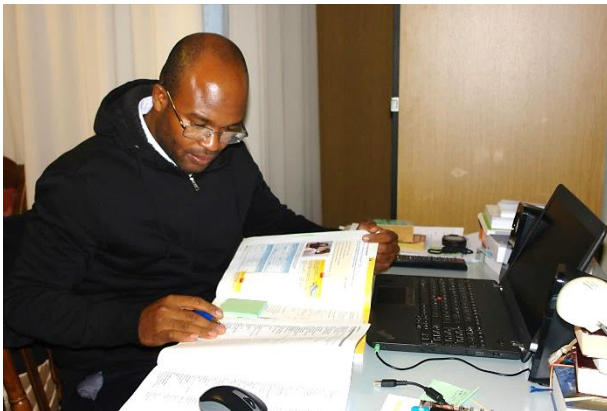
Toen ik Jean Luc de volgende keer vroeg of hij nog wist hoe dat heette, wist hij het nog. Trots zei hij: "een raambank".

Het werd me eens te meer duidelijk dat onze taal toch heel wat moeilijke woorden heeft. Recepten, zijn land, zijn familie zijn ook met regelmaat onderwerp van gesprek. En ooit zal ik toch echt "N'dole" mogen proeven. Zijn zus kan het goed maken. Wanneer zij op bezoek komt, zal ze dat gaan maken en mag ik komen proeven.

Oefenen bij de trap wordt toch wat fris, dus gaan we voortaan in de Refter zitten. Voordeel is dat we wat vaker andere paters zien, maar we hebben ook weer nieuwe producten en dingen om de woordenschat uit te breiden. Etenswaren, servies, inrichting...

De Kersttijd is dan inmiddels aangebroken. We gaan op pad met Jean Luc. Samen (Jean Luc, mijn man en ik) bezoeken we in Den Bosch de grote Kerststal in de St Jan. We hebben deze middag afgesloten met een Bossche Bol en zijn toen weer naar Gennep vertrokken, want er was een waarschuwing i.v.m. het verwachte slechte winterweer. Geruime tijd later hebben we ons in het Afrika Museum tegoed gedaan aan weer een typisch Nederlandse lekkernij "brood met kroket". Wat heeft hij gesmuld.

En hoe blij waren we, dat hij in januari mocht starten op de universiteit met A2. Ik was apetrots en Jean Luc sprong een gat in de lucht.

Cândido

Er is meteen een nieuwe kandidaat. Cândido Sousa Luhuma . Hij komt uit Angola.

Hij heeft al snel vreselijke kiespijn. Hij kan die kies wel missen als kiespijn. Zijn actie is er dan ook op gericht om er zo snel mogelijk van af te zijn.

Wanneer ik op de afgesproken lestijd kom, is hij nergens te vinden. Alle paters die ik om duidelijkheid vraag, wisten me te vertellen dat hij naar de tandarts was, maar hoe laat hij terug zou zijn ...niemand had enig idee. Zal ik blijven wachten of... Op

het allerlaatste moment ontdekte ik het post-it blaadje op de tafel, waar wij altijd aan werkten. Maar goed dat er een pater was geweest die mij had binnen gelaten, anders had ik het briefje nooit gevonden.

Het is me al gauw duidelijk dat het in Angola niet gebruikelijk is om met regelmaat uit voorzorg naar de tandarts te gaan, zoals dat in Nederland gebruikelijk is. Je gaat wanneer het nodig is. Zo was ik ook weer wat wijzer.

Gaandeweg krijg ik meer informatie over Angola. De afstanden, infrastructuur, de natuur, de vruchten, het weer, zijn familie, enz. Nadat ik met veel moeite allerlei vruchten uit Angola heb gevonden, krijg ik een door Cândido aangevulde lijst.

Ook de manier van geloven komt voorbij in een van onze gesprekken. Zijn Nederlands is dan goed genoeg om het in het Nederlands te kunnen doen. Ons kerkbezoek, onze beleving is hier zo anders dan in Angola. De verwondering dat het hier zo stil is in de kerk en dat er zo

weinig mensen komen. Ik realiseer me dat het voor hem een schril contrast moet zijn. Hoe anders is dat in zijn thuisland.

Op zeker moment moet er een arts worden geraadpleegd. Dan wordt duidelijk dat wat voor ons logisch is .... voor een ander juist onlogisch is. De knie zorgt voor flink wat ongemak. Voor een fanatieke hardloper is dat een hard gelag. De afspraak wordt gemaakt en een van de paters vergezelt hem. Rust houden is het devies. "Over 4 weken terug", zegt de arts. Na 4 weken vraag ik maar eens of er al een afspraak is gemaakt. "Donderdag ga ik", is het antwoord. Waarop ik nog eens navraag of er een afspraak is. Tenslotte vertel ik dat een arts wel zegt : " ik wil je over 4 weken terugzien", maar dat hij dan ook bedoelt dat je wel weer een afspraak daarvoor moet maken. En uiteindelijk wordt dit stukje van ons systeem ook duidelijk voor Cândido. Ik word opnieuw met mijn neus op de feiten gedrukt, dat ik niet alleen met Nederlands bezig ben, maar ook met onze cultuur.

Natuurlijk zijn we ook met Cândido naar de St.-Jan en naar een tentoonstelling in het Noord Brabants Museum in Den Bosch gegaan. We genieten na afloop van ons bezoek aan de St. Jan van de Bossche Bol, waarna we naar het Noord Brabants museum vertrekken. Na afloop zijn we hongerig , want de lunchtijd is al lang voorbij en zo zitten we even later aan "brood met kroket".

Na veel weken hard werken mag ook hij in januari gaan starten met A2. Geweldig. Als dank heeft hij voor mij een prachtig gedicht geschreven in het Nederlands.

Wat kan ik genieten van zijn humor. We lachen ook heel wat af.

Het is dan al bekend dat er alweer nieuwe paters zullen komen. Wanneer is nog even de vraag. Uiteindelijk arriveren in mei 2 paters uit Nigeria en al snel ga ik met Cyril Inam en Callistus Offor aan de slag om Nederlands te leren begrijpen, te lezen en te schrijven.

Bij de woorden die we leren, komt ook een blad met datzelfde woord in een betekenisvolle zin. Zo is het nieuwe woord uiteindelijk makkelijker terug te vinden en weer te begrijpen.

Zij willen heel graag weten hoe het groeten hier in zijn werk gaat bv, wanneer geef je een hand? Hoe zit dat met groeten op straat? Wanneer zij groeten, worden ze niet teruggegroet. Moeten ze daar een volgende keer iets over gaan zeggen?

Uiteraard praten we over Nigeria, over eten, over fufu, recepten , familie. Dat ze het eten missen is al gauw duidelijk. Nadat ze een weekend in Eindhoven heerlijk gesmuld hebben van Nigeriaans eten kunnen ze er weer tegen.

Het wordt tijd om eindelijk ook een keer bij mij thuis te komen eten. Daar hebben we het al vaak over gehad. Voordat de vakantie begint moet het er toch van komen. Ook Titus en Alexis, die al langer in Nederland verblijven, zijn welkom. Hoe meer zielen hoe meer vreugd nietwaar? Het probleem vervoer lossen we op met de bus en met de auto. Waar heb je die anders voor?

Het wordt BBQ-en buiten in de tuin. Het is een gezellig smulfeestijn. Maar ook een muzikale avond.

Cyril - Callistus - Miek

Opnieuw wordt er hard gewerkt. En onze leslocatie is erop vooruit gegaan. We zorgen nu voor onze eigen koffie en thee, die regelmatig van koekjes worden voorzien. Of van dropjes en hopjes.

Halfweg stappen we over op het boek van de universiteit. De verschillende boeken, waaruit gewerkt wordt, heb ik zoveel mogelijk gecombineerd. Het is wel even puzzelen. Maar elke keer weer gaan ze er hard tegenaan.

Maar wat zijn al die werkwoorden lastig. En wat te denken van de voorzetsels?

Natuurlijk kan Den Bosch niet overgeslagen worden. Stoer liepen beiden met een koptelefoon met Nederlandse uitleg door de St.-Jan. Dat was toch wel wat moeilijker dan ze hadden gedacht.

We troffen het niet met het weer. Het was een dag voor brood met kroket. De Bossche Bol?.. hebben we dit keer overgeslagen.

Deze keer moest er voor de toelating een schriftelijke toets worden gemaakt. Zou het ze lukken? We hadden heel veel geoefend. En ja hoor ook Cyril en Callistus zijn gestart op de universiteit met A2.

Ze hebben mij allemaal wel eens gevraagd hoe het groeten hier in zijn werk gaat. Wat wordt er bedoeld met "Houdoe...of hoije of doi"

En wat bedoelen ze als ze zeggen "zettum op?"

Het wordt me weer eens duidelijk dat onze taal heel veel woorden heeft en dan ook nog woorden die ook op een andere manier gebruikt en bedoeld kunnen worden.

We hebben duidelijke regels, maar oh zoveel uitzonderingen op diezelfde regels... De woordvolgorde van een zin is voor ons niet moeilijk. Maar wat is het lastig voor ze als je een vreemde taal moet leren.

Als je dan ziet dat zij steeds beter regels kunnen toepassen, dan vind ik dat geweldig om te ervaren.

Ik ben op allemaal bijzonder trots en ik heb ook veel van hen geleerd.

En als je dan tenslotte de volgende mail krijgt gestuurd:

"Hallo Miek, jij bent een hele goede juf. Bedankt dat jij ons wil helpen",

dan word ik heel stil.

Miek de Vries

Jarigen in oktober

1	Jan Braspenning	4	Bert van Tol.	19	Zr. Gertrudis Janssen
	Alexis Ndzalouma	12	Zr. Agatha Wilson	26	Piet Rutten
3	Iede de Lange	14	Zr. Helena van Moorsel	27	François Numbi

Overledenen

14 september In Helmond overleed in de leeftijd van 78 jaar mevrouw Sjaan Meeuws-Berkers, schoonzus van pater Piet Meeuws.

23 september In Someren overleed in de leeftijd van 85 jaar de heer Sja Meuwissen, broer van †pater Huub Meuwissen.

Bericht uit Ethiopië

Wat gaat de tijd toch snel. Ik ben al weer vier weken terug in het land, en begin langzaam weer te bekomen van mijn tijd in Nederland (de vleespotten van Egypte om het zo maar te noemen). Het is niet alleen een kwestie van weer wennen aan de situatie in Nederland wanneer je hier vandaan komt, maar hetzelfde geldt als je vanuit Nederland hier weer terugkomt in Borana.

Je hebt even tijd nodig om weer om te schakelen.

Zoveel dingen die je in Nederland zomaar in de schoot worden geworpen, zoals elektriciteit, stromend water, Wi-Fi, vele soorten cornflakes en duizenden soorten kattenvoer. Noem maar op en het is er. Terwijl hier ga je al gauw zoeken naar een zaklantaarn om je bij te lichten als het licht uitvalt, of een jerrycan om water te halen omdat de kraan het niet doet, of geduld opbrengen als het Netwerk het voor een week af laat weten en je Wi-Fi het heeft begeben.

En toch, het leven gaat gewoon door. We hebben een week lang gekapitteld over het hoe en wat en waarom voor de komende drie jaar. We hebben een nieuwe leider gekozen en een nieuw bestuur.

Toen ik na de vergadering in Arba Minch weer huiswaarts keerde, stond er een heerlijk geroosterde geit op mij te wachten met allemaal blijde verwelkomende gezichten er om heen. Geweldig.

En dan was er weer een naamgevingsfeest met alle daarbij horende tradities met honderden mensen. En dan is er uiteraard koffie, en eten en drinken, en veel gezelligheid.

Dat kan allemaal ondanks het feit dat het nog steeds niet heeft geregend. Het land ligt er nog steeds braak en gebroken bij.

Soms regent het ergens een beetje en dan rent iedereen met vee en al daar naar toe, ongeveer zo'n beetje als bij de eerste dag van een uitverkoop. En maar dringen. Het zijn de geiten en de schapen die er zich het best doorheen slaan. De koeien hebben het er het

zwaarst te verduren en de mensen uiteraard. Je kunt niet anders dan respect hebben voor de mensen hier. Men blijft kalm en zonder klagen leeft men verder hopen op betere tijden. Wanneer je mensen groet en vraagt hoe het er mee staat dan is het antwoord toch steeds weer "Nagaya" (vrede) en "Fayya" (gezondheid), en men blijft optimistisch.

Soms denk ik wel eens dat wij in Nederland het lachen wat verleerd zijn. Er moet een

reden voor zijn, zegt men dan. Maar die is er ook wel. De Italiaanse film "Vita e bella" (Life is beautiful) zegt het allemaal, wanneer een vader zijn kind voor de gruwelen van het concentratiekamp wil beschermen.

Natuurlijk is het niet allemaal rozengeur en maneschijn. Het leven hier is hard, daar kom je niet omheen. Maar dat is nog geen reden om niet te lachen en er het beste van te maken.

Men is druk bezig met het graven van waterreservoirs voor de tijd wanneer de regen weer komt. Vijftig van de meest hulpbehoevenden worden geselecteerd uit de gemeenschap en aan het werk gezet. Sommigen kunnen meer anderen minder, maar ze worden allemaal gelijk betaald.

Van regeringswege wordt graan uitgedeeld aan de minderbedeelden. Natuurlijk is niet iedereen tevreden, maar men heeft te eten.

We zijn ons weer druk aan het voorbereiden op het nieuwe schooljaar. Er moet weer van alles gebeuren: gebroken meubilair, schoolbanken enz. moeten weer opgelapt of vernieuwd worden, hier en daar moet de kwast er weer even overheen om alles er weer fris uit te laten zien, een nieuwe vloer gelegd en ga zo maar door. Het houdt je bezig.

Mijn collega hier in Yabello is verleden jaar vertrokken om na jaren hier gewerkt te hebben een sabbatjaar te doen. Een sabbatjaar wil zeggen: even helemaal uit je dagelijkse werk stappen om weer wat nieuwe energie op te doen. Dat kan bijvoorbeeld door een tijdje te

gaan studeren of zo. Even afstand nemen. Dat kan een jaar zijn of soms ook wel langer. Men kan dan ook besluiten om niet meer terug te keren naar deze specifieke post.

In januari hoop ik er hier een nieuwe kracht bij te krijgen. Deze man heeft een aantal jaren eerder hier ook meegedraaid als stagiaire. Nu hij de

priesteropleiding heeft afgerond, komt hij terug om deel uit te maken van ons team.

Ik ben blij met mijn oogoperatie en zie nu weer veel beter. Het is vervelend als je achteraan in de klas zit en niet kunt lezen wat er vooraan in de klas op het bord wordt geprojecteerd. Nu kan ik dat dus wel weer. Laten we hopen dat het zo blijft.

Ik wil graag nogmaals iedereen bedanken die zich het lot van de mensen hier heeft aangetrokken met hun gaven en gebeden. Hartelijk dank.

Voor korte tijd leek het dat het weer zou omslaan. Het werd wat koeler en hier en daar viel een beetje regen. Het vee kwam een beetje bij en ook de mensen herademden wat. Maar dat duurde maar een dag of wat, en nu heeft het droge seizoen weer de overhand. Men begint weer te praten van dode koeien etc. Maar nu gaat het niet meer zo zeer over het vee, als wel over de mensen, de honger en de bijkomende ziektes. En nu is het weer een kwestie van afwachten en zien wat de toekomst brengt. Normaal gesproken zou eind september, rond het feest van de Kruisvinding, het korte regenseizoen moeten beginnen, dat ons dan weer door het droge seizoen van november tot maart zou moeten helpen. Maar niettegenstaande Trump's ideeën maakt de klimaatsverandering alles twijfelachtig. We wachten dus maar af.

Ik wens jullie allen het allerbeste toe en tot een volgende keer.

Iede de Lange

Uganda, Tanzania.. een kort reisverslag

Gedurende drie weken in juli 2017 hebben Nelleke Dinnissen en Paul van Laere samen met Harrie Tullemans de meeste plekken in Uganda en Tanzania bezocht waar Harrie in het verleden gewerkt heeft.

We zijn op zoveel plaatsen geweest en hebben zoveel mensen ontmoet, dat ik me moet beperken tot enkele impressies van ons bezoek aan Uganda en Tanzania. De eerste week waren we in Uganda. We werden gastvrij ontvangen door de onlangs herkozen principaal, de Ugandees Martin Andama. We logeerden in het pas gebouwde gasthuis van de Spiritijnen in Kyebando, vijf kilometer van Mulago Parish. We hadden drie belangrijke bezoeken af te leggen: Allereerst de school voor dove kinderen in Mulago Parish. Ik had geld bij me van de

vormelingen uit Oeffelt die met hun flessenactie 750 euro hadden opgehaald. Dat moest ik eerst kwijt. Daarna stond het Mulago hospitaal op het program. Vier jaar was ik 'principal chaplain'. Verder een bezoek aan het graf van Angel Kyakuwayire, een van de eerste leerlingen van de school, die in het jaar 2000 op twaalfjarige leeftijd aan aids overleed. Tenslotte een bezoek aan bisschop Christof Kakooza in het Lugazi diocees, dicht bij Lake

Victoria. Kakooza is de enige bisschop in Uganda die de Ugandese gebarentaal meester is. We hadden een zeer vruchtbare ontmoeting.

Begin tweede week vlogen we naar Dar es Salaam, waar we opgewacht werden door Omari Chenga, een oude bekende. We zijn die avond doorgereden naar Bagamoyo. In het verleden heb ik daar in z'n geheel zeven jaar gewoond: drie jaar om mijn proefschrift voor te bereiden, drie jaar toen Frits ziek werd en naar Nederland terugkeerde, en nog eens een jaar om het 'Spirititan Centre' op te bouwen. Dit laatste project moest ik noodgedwongen opgeven, om de eenvoudige reden dat de Nederlandse weldoeners, die me in het verleden altijd gesteund hadden, nu geen geld wensten te geven voor gebouwen. Father Valentine Bayo heeft zich over de gebouwen ontfermd en er nog enkele aan toegevoegd. Het gebouwencomplex heeft nu de status van Universiteit, en heet officieel MARUCO (Marian University college)

In Bagamoyo is er natuurlijk veel te zien en te beleven aan historie, maar we hadden nog een heel programma af te werken, voornamelijk in de regio Morogoro, plaatsen als Tawa, Msongozi, Doma en natuurlijk Maskat, mijn eerste missiepost. De derde week hadden we gereserveerd voor een bezoek aan Mbeya, waar Pater Theo Slaats jarenlang gewerkt heeft, en waar hij nu begraven ligt.

Ik zal me beperken tot onze avontuurlijke tocht naar MASKAT. Deze 'low budget' expeditie was een hele uitdaging. Niet de rijke blanke uitgehangen door in dure hotels te verblijven en in luxe jeeps in safariparken rond te rijden. Ook geen 'four wheel drive' MIVA auto waar missionarissen vroeger in rondreden, maar een uit Japan geïmporteerd busje, goedkoop in de aanschaf maar peperduur in de onderdelen. Een chauffeur die taxiedriver was, en met zijn busje nooit verder kwam dan Bagamoyo en af en toe Dar es Salaam.

Vroeger vertrokken we vanuit Mhonda te voet naar het twee duizend meter hoger gelegen Maskat en wanneer je stug doorliep kwam je na acht uur boven aan. Nu reden we met de auto om de berg heen via Mvomero, Ndole, Digobokey, Magunga. Alles ging goed tot aan Magunga, toen we met ons busje moesten gaan klimmen. In de periode 1968-1971 heb ik deze route vaak gelopen wanneer ik een van onze buitenposten bezocht. Telkens als ik tegen die berg opliep moest ik denken aan Tinus Saelmans die in 1938 bezoek kreeg van Pater Lambert Vogel en samen met mgr. Munsch deze voettocht naar boven maakte. Pater Vogel maakte deel uit van het hoofdbestuur van de Congregatie in het 'Maison Mère' in Parijs en had wel eens een korte afstand te voet afgelegd naar het dichtsbijzijnde restaurant in Quartier Latin. Maar op deze berg had hij niet gerekend. Na vijf minuten was hij totaal uitgeput. Tinus Saelmans liep vlak achter hem als steun in de rug, en vroeg zich bezorgd af: 'hoe krijg ik dit naar boven?'. Op een gegeven moment zei Tinus: 'Pater Vogel, uw broek zakt af'. En toen sprak pater dr. Lambert Vogel C.S.Sp. de gedenkwaardige woorden die hij

niet in zijn boek 'Op Safari door Bagamoyo' heeft opgenomen: 'laat maar zakken Tinus'. Zoals Tinus twee jaar voor de oorlog Pater Vogel naar boven had 'geduwd', zo moesten wij nu de auto naar boven duwen. We zaten vast op stukken rots, in mul zand, kinderen joelend van plezier langs de kant, want niets is zo gemakkelijk als een blanke die met zijn dure auto vast komt te zitten. Pas laat in de avond haalden we de top, na heel wat geld betaald te hebben aan de dorpelingen van Digobokey en Magunga die mee geduwd hadden. We hebben deze uitgave ondergebracht onder de post 'ontwikkelingssamenwerking'.

Het deed me goed Maskat na bijna 50 jaar terug te zien. Tom Willemsen, Ad Beex en ik kwamen begin 1968 terug van het taleninstituut Kipalapala bij Tabora, waar we een gedegen cursus kiswahili hadden gevolgd en een introductie in de gewoonten en gebruiken van Oost-Afrika. Terwijl Ad naar Theo Wnkelmolen werd gestuurd, en Tom naar Same verbannen, kreeg ik Maskat toegewezen met Jan van Zeeland als 'heropvoeder', want de moderne opleiding in Gemert had geen goede naam bij de oudere missionarissen.

Ik sliep die nacht in dezelfde kamer en in hetzelfde bed waarin ik 50 jaar geleden had geslapen. Het rook nog steeds muf en terwijl ik daar lag kwamen de herinneringen naar

boven. Jan en ik gingen om beurten op 'safari' naar de buitenposten en als het zijn beurt was, bleef ik alleen op de missie achter. De nachtelijke geluiden waren dezelfde als 50 jaar geleden: de ratten die over de zolder liepen en het ruisen van de Yuka bomen voor de baraza achter het huis. Ik noemde ze altijd de 'fluisterbomen' want het ritselende geluid leek in de nacht op fluisterende stemmen. Vreemd, ik ben nooit bang geweest, ook niet wanneer dieven 's nachts probeerden in te breken. Trouwens als ik om hulp riep zou niemand me gehoord hebben. Het dorp Korogona lag een halve kilometer van mijn huis verwijderd en ook het huis van de zusters lag aan de andere kant van de kerk. Als er echt gevaar was, kon ik nog naar buiten vluchten en de kerkklok luiden, om zo het dorp te alarmeren. Jan heeft dat ooit gedaan, maar om een heel andere reden. Toen hij een keer midden in de nacht wild aan het klokkentouw stond te trekken, rende ik naar buiten om hem te vragen wat er gaande was. Hij kon niet slapen vanwege het geluid van de tamtams, en liet even merken dat hij ook herrie kon maken.

Ik trof niemand meer in leven aan die ik indertijd gekend heb, maar toch was ik geen onbekende. Ze kenden me van de verhalen, zo gaat dat in Afrika. Voorouders leven voort in de verhalen die worden doorverteld aan volgende generaties. Ze herinnerden zich zelfs onze bijnamen. Jan stond bekend als 'Kunguza', de 'vlinder', en ik werd de 'Mparahole' genoemd, de 'rustige' tegenover de 'onstuimige' Jan.

Op de terugweg gingen we via Tuliani terug naar Morogoro. In Bwagala ontmoette ik mijn vroegere katechist John Simon Ndaigwa. Hij was volkomen blind en zijn vrouw Aurelia leed aan dementie. Een emotionele ontmoeting. We hadden samen gewerkt aan een woordenboek van het kinguu dialect. Ik heb hem een laatste exemplaar opgestuurd en samen met zijn zoon Evance gaan we het woordenboek uitbreiden en hiermee heeft John weer een doel in zijn leven.

Terug in Morogoro zijn we eerst naar de vruchtbare oostkant van de Uluguru bergen gereden, via de Kirokapas naar Matombo en daarna Tawa. Daags daarna zijn we naar de meer droge steppeachtige westkant gereden. Het plaatsje Msongozi leek uitgestorven. Hoe levendig was het vroeger! Indertijd hadden we een dansgroep, 'Kikundi cha Sanaa' die in heel Tanzania bekend stond. We traden in hele land op tot in Dar es Salaam toe. Het optreden op de universiteit van Dar es Salaam viel zo in de smaak, dat we enkele maanden later een uitnodiging kregen om deel te nemen aan de 'Second World Festival of Children's Theatre' dat van 18 tot 25 april 1992 gehouden zou worden in Antalya, Turkije. Professor Lihamba, hoofd van het 'Department of arts' die mij de uitnodiging toestuurde, dacht dat het voor mij, een blanke, geen probleem was om aan geld te komen voor de vliegtickets. Uit schaamte heb ik me wekenlang verborgen gehouden, want een blanke zonder geld is een sufferd (woorden van Cor Kok)

Na Msongozi zijn we via Gwata naar Doma gereden. In de 'pori' tussen deze twee plaatsen wonen de Maasai. Het weerzien was hartelijk. Ndetto, ik ben bij haar initiatie geweest, had nu zeven kinderen. Binnenkort zou er weer een groots initiatiefeest zijn, karibuni sana ! welkom. We werden uitgenodigd, maar dan zijn we weer in Oeffelt en Nijmegen.

De derde week stond MBEYA op het program, 640 kilometer vanaf Morogoro. We hebben de familie van Theo Slaats bezocht en de film: 'Testament van een Missie' laten zien. Iedereen was onder de indruk. Ondanks de monsterrit, hield de auto het wonderwel uit. Op

de terugweg, hebben we maar één keer een lekke band gehad, en ik was de hemel dankbaar dat het overdag gebeurde en op een plek waar we aan de kant konden staan, want het vrachtverkeer raasde de hele dag voorbij. Toen we de reserveband eindelijk van de roestige onderkant hadden losgewrikt, bleek deze van een andere auto te zijn.

Iemand (rafiki yangu, mijn vriend) die ook in de garage werkte had dat wiel nodig en verwisselde die zonder iets te zeggen met een ander wiel. Geen ANWB, maar weer: 'Mungu Yupo' (God zorgt wel voor een oplossing) Iemand die op de motor langskwam hebben we aangehouden en gevraagd om de lekke band naar het dichtstbijzijnde dorp te brengen om te worden geplakt. Omari ging mee, om te voorkomen dat we ook die band niet meer terugzagen. In Morogoro vroeg de driver geld voor nieuwe schokbrekers, want die waren al niet goed toen hij de auto kocht. 'Ik durf het aan jou te vragen' zei hij op gedempte toon, want 'wewe unajua matatizo yetu', jij begrijpt onze problemen.' Ik heb deze uitgave geheim gehouden en niet gedeeld met Paul en Nelleke, want er viel toch niets te verhalen op een reisorganisatie, want die organisatie waren wij zelf.

In Morogoro hebben we Maria Kuyu, de vrouw van Jan van Zeeland, bezocht en ook haar zoon Ruben en twee dochters, Sara en Neema. We werden overal hartelijk ontvangen. Met de hele familie bezochten we het graf van Jan.

Toen we Morogoro uitreden om terug te gaan naar Dar es Salaam ontmoetten we bij een busstation, Asha Hamadi. Het meisje leed aan vallende ziekte en was op jonge leeftijd met haar gezicht in het vuur tussen de kookstenen gevallen. Weldoeners uit Italië hadden geld verzameld om haar te laten behandelen in een brandwondencentrum in Milaan, maar zij kon zo'n lange en pijnlijke behandeling niet aan en keerde onbehandeld naar Tanzania terug.

Aangekomen op het vliegveld kregen we te horen dat het cabinepersoneel van Kenya Airways staakte. Paul was moe en boos, maar kreeg het toch voor elkaar om diezelfde nacht met een andere vlucht naar Amsterdam te vliegen. Zondagsmorgen kwamen we op Schiphol aan. We waren alle drie aan een paar vakantiedagen toe, maar 's maandags had ik meteen al weer een uitvaart in Oeffelt, en 's woensdags een huwelijksinzegening in Groeningen. Ik heb father Renatus Maliri, de pastoor van Maskat, beloofd, om nog eens een week terug te komen, gewoon om door de bergen te sjouwen zoals Jan en ik dat vroeger deden. Ik kan me herinneren dat ik in Maskat begraven wilde worden, maar na de verwaarloosde graven van Pater van de Bol, en Pater Mertens gezien te hebben, wil ik er eerst nog even over nadenken. Ik heb pater Renatus geld gegeven om in ieder geval de kruisen rechtop te zetten.

H. Tullemans

DAGBOEK september 2017

1 sept. Het centrum van Gennep is vandaag overgeleverd aan de verlangens en de wensen van de organisatie van de "Boels Rental Ladies Tour", een meerdaagse wielervedstrijd door Nederland voor dames (Nederlandse WorldTour). Gennep is de startplaats voor de etappe van vandaag die de rennerskaravaan naar Weert zal brengen, waar de Duitse Lisa Brennauer als eerste over de streep zal komen. (De eindoverwinning zal, zoals u intussen ongetwijfeld allemaal weet, naar Annemiek van Vleuten gaan).

Om 16 uur nemen wij in een korte viering op zijn appartement in Libermannhof afscheid van broeder Klaas Hettinga. Jules Habets, die jarenlang met Klaas heeft samengewerkt in het bouwteam, gaat in deze viering voor.

2 sept. Om 11 uur heeft in de Sint Janskerk te Gemert in het bijzijn van vele familieleden, medebroeders en vrienden de afscheidsviering plaats, waarna wij Klaas te rusten leggen op ons kloosterkerkhof bij het kasteel.

Mw. Gerry Aben zal vanaf heden tot 25 september afwezig zijn. Wij wensen haar een aangename vakantie.

3 sept. Onze twee nieuwe medebroeders uit Nigeria, Cyril en Callistus, gaan vandaag in Gennep mee voor in de eucharistieviering en verzorgen de lezingen. Dinsdag a.s. nemen zij afscheid van onze gemeenschap hier in Gennep en gaan wonen in de gemeenschap "Poullart des Places" in Berg en Dal. Van hieruit zullen zij hun taalstudie "Nederlands" voortzetten aan de Radboud Universiteit. Wij wensen hen beiden heel veel succes !

4 sept. Vandaag schuift tijdens de vergadering van het bestuur een nieuw gezicht aan: het betreft hier de heer Karel Verdonschot die vanaf heden mee zal draaien in het bestuur om na het kapittel van begin mei 2018 Theo Naus te gaan vervangen. Karel is op 10.05.1954 geboren te Asten en woont op de Heilige Landstichting. Wij wensen Karel een succesvolle inwerkperiode toe en hopen dat hij zich snel thuis zal gaan voelen in onze gemeenschap.

Na ieder overlijden van een medebroeder rest ons de droeve taak om zijn appartement leeg te halen. Vandaag is dit het appartement van onze broeder Klaas Hettinga. Veel vertrouwde spulletjes verdwijnen, maar de dierbare herinneringen aan hem blijven levend in ons hart.

In de namiddag komt Jo van de Laar, vergezeld van Mr. en Mw. van Seggelen, afscheid van ons nemen, voordat hij weer naar zijn missie in Brazilië vertrekt. Wij wensen hem een goede reis en succes bij zijn werk.

7 sept. Het personeel van een extern hoveniersbedrijf neemt onze voortuin eens grondig onderhanden. Vooral de beplanting boven de verbindingsgang tussen Libermannhof en Spiritijnenhof ziet er na de opschoningsbehandeling weer heel fris uit.

In de soos is intussen een ander ervaren vakman neergestreken, Leo Gruijters (broer van Toon), die de grote leestafel met schuurmachine en tweecomponenten vernis te lijf gaat. Hij neemt de tafel drie keer onder handen en als hij tegen de avond zijn spulletjes weer bij elkaar pakt en weer richting Helmond vertrekt, laat hij ons een glimmende en als nieuw stralende tafel achter. Leo bedankt en... wij zullen er zuinig op zijn.

Tegen de avond komt Marcel Uzoigwe in Gennep aan in gezelschap van pater Peter Agbonome, oud-provinciaal van Nigeria. Deze wil het bestuur informeren over

de situatie van de spiritijnse universiteit in Nigeria en de Nederlandse Provincie bedanken voor de verleende steun bij de uitbouw van deze universiteit.

Rond 23 uur begeeft Martin van Moorsel zich naar Nijmegen om pater Benoît Langle van de trein te halen. Benoît is een Kameroense spiritijn die werkzaam geweest is in de CAR en Gabon en sinds een jaar pastoor is van de parochie "La Cashba" in Yaounde. Hij komt vooral om de Nederlandse medebroeders, die hij in Afrika gekend heeft te begroeten. Morgenmiddag vertrekt hij weer naar Parijs om zondag door te reizen naar Kameroen.

- 9 sept. Vanmiddag viert Martin van Moorsel samen met zijn familie zijn Gouden Priesterfeest in Gennep. Het feest begint om 14.15 uur met een mooie viering in de kapel. Een achttal koorleden van de internationale parochie uit Eindhoven luistert de viering op - heel bijzonder - , wat door de familie erg op prijs wordt gesteld. Boven alle verwachting is ook de zon overdadig aanwezig op het feest, zodat de genodigden volop gebruik maken van het terras van Spiritijnenhof. Zodoende wordt het een gezellig familiefeest voor deze mensen uit "Essing", met een rijk gevarieerd buffet, dat door de gasten erg geapprecieerd wordt.
- 11 sept. Spiritijnenhof krijgt vandaag weer bezoek van een controleur van "Focus Cura", die op ieder appartement de apparatuur van de "personenalarmering" komt verifiëren. Na zijn vertrek mogen er zich geen onregelmatigheden in het alarmeringssysteem meer voordoen.
- 12 sept. Gerard Hogervorst trekt zijn stoute (gym)schoenen aan en gaat aan zijn fysieke vorm werken bij "Gennep Vitaal". Deze instelling organiseert in Pica Mare gym- en bewegingslessen voor oudere mensen en ook Gerard kikkert hier zichtbaar van op. Wij gaan er dan ook vanuit dat hij een trouw lid wordt van deze heilzame beweging.
- 13 sept. De eerste herfststorm van het jaar raast over Nederland en bomen en gebouwen hebben het zwaar te verduren. Gelukkig is ons huis in Gennep niet op zand gebouwd en de eekhoortjes voelen zich ook nog steeds veilig in ons park.
- 14 sept. Piet Meeuws begint de dag met het afsluiten van een reisverzekering voor zijn aanstaande vakantie in Frankrijk. Bij zijn terugkeer op Spiritijnenhof verneemt hij dat zijn schoonzus, die mee op vakantie zou gaan, plotseling als gevolg van een hartstilstand is overleden. Onze plannen zijn blijkbaar niet Gods plannen. Moge Sjaan zijn opgenomen in de Vrede en de Vreugde van de Heer.
- 15 sept. Theo Naus en Martin van Moorsel zijn in Brussel om de vergadering van de Provinciale Raad van de Europese Provincie bij te wonen.
- 16 sept. De zusters Hilaria van de Zanden en Andrea van de Pas, Franciscaessen van Oirschot, komen Pieter Pubben en Piet Meeuws opzoeken. Zuster Hilaria was lange tijd samen met Pieter werkzaam op Ruijschenbergh in Gemert terwijl zuster Andrea jarenlang pastoraal werkster was in Someren, waar ze Piet nogal eens tegenkwam.
- 18 sept. Zoals u zich nog wel zult herinneren hield het provinciaal bestuur zijn "eilanddagen" de laatste jaren bij de zusters Karmelietessen in Weelde. Deze hebben hun gastenverblijf sinds kort gesloten, zodat het bestuur deze keer uitgeweken is naar het Bezinningscentrum Emmaus in Helvoirt. Het is hen daar zo goed bevallen, dat zij er meteen gereserveerd hebben voor de volgende eilanddagen in februari.

Dat zullen dan ook meteen de laatste eilanddagen zijn van het zittende provinciaal bestuur, omdat tijdens het volgende provinciaal kapittel in mei een nieuw bestuur gekozen zal worden. Deze eilanddagen staan dan ook vooral in het teken van de voorbereiding van dit komend provinciaal kapittel.

19 sept. In het crematorium in Heeze heeft de afscheidsdienst plaats van Mw. Sjaan Meeuws-Berkers. Enige medebroeders uit Gennep zijn hierbij aanwezig.

20 sept. Rond het middaguur arriveren de leden van het provinciaal bestuur en van de provinciale raad weer in Gennep. De eilanddagen zitten er weer op en men is zeer tevreden over het resultaat en het verloop van deze driedaagse vergadering.

Pater Huub van Beek is opgenomen in het Maasziekenhuis in Beugen voor de implantatie van een nieuwe pacemaker. Wij wensen hem veel sterkte.

Jo van de Laar vertrekt vandaag weer naar zijn missie in Itauna (Brazilië). Wij wensen hem een "good flight and happy landings" en weer een vruchtbaar apostolaat.

21 sept. Terwijl het voltallig bestuur een bezoek brengt aan onze gemeenschap in Rotterdam bezoekt een andere delegatie uit Gennep met het Norbertus-busje de Heerlijkheid Oploo, een "stadje" met een zeer rijk verleden. De eerste vermeldingen van Oploo stammen uit 1393, uit de tijd dat Gerrit de Vette er het bewind voerde. Nadien hebben de voorouders van onze Ben en Piet Rutten er nog een tijd de scepter gezwaaid. Zij hebben er ook duidelijke sporen nagelaten: een watermolen (D'n Olliemeulen) en de standerdmolen (De Korenbloem). Het zou me te ver voeren om ook nog iets over "Het Juffere" (kasteeltje van de drie Juffers van Oploo) of "Tôntje d'n dwerg" (Toon van Els) te vertellen. Na een uitgebreid bezoek aan de molens o.l.v. Jan van Riet en na Tôntje d'n dwerg met alle egards gegroet te hebben worden wij gastvrij ontvangen in de Heemschuur door een lid van de heemkundevereniging "De Heerlyckheit Plo", onze eigen Hetty Renkens, die ons iedere middag in Spiritijnenhof de soep serveert. Zij geeft ons aan de hand van een videopresentatie tekst en uitleg van alle tentoongestelde voorwerpen en biedt ons tot slot een heerlijke kop koffie met een lekker stuk eigengebakken appeltaart aan. Het uitstapje is dus weer helemaal compleet. Toch stoppen wij op de terugweg nog even voor een revérence bij het wielmonument voor de drie broers (Jan, Piet en Fons) van Katwijk, alle drie bekende profrenners zo rond de jaren '60. Wij danken Hetty hartelijk en laten haar achter in het gezelschap van de drie gebroeders van Katwijk. Het zou me niet verwonderen als Hetty in de toekomst nog eens ooit een appeltaart moet bakken, want wij hebben nog lang niet alles gezien !

22 sept. Huub van Beek is, na van de hem met betraande ogen uitzwaaiende verpleegsters van het Maasziekenhuis afscheid genomen te hebben, weer opgewekt in Libermannhof teruggekeerd. Hij heeft een nieuwe pacemaker gekregen en deze operatie is goed gelukt.

Op de Radboud Universiteit in Nijmegen heeft vandaag de bijeenkomst plaats van het Beraad Missionarissen in Nederland (BEMIN), waaraan Albert de Jong, John Onoja en Martin van Moorsel ook deelnemen. Naast allerlei praktische agendapunten geeft Jorge Castillo van NIM een inleiding over zijn onderzoek onder migrantengemeenschappen in Den Haag. Zijn uitgangspunt is: Wat betekent de omgekeerde missie eigenlijk? Mogelijk komt dit onderwerp ook nog eens aan de orde op onze studiedagen.

23 sept. We beginnen de dag met dichte mist die langzaam plaats maakt voor prachtig helder herfstweer. Na de middag komt de familie de Boer de gemeenschap wat opvrolijken met haar gezellige aanwezigheid. Ben Visbeek krijgt bezoek van Clemens van Kuijk en Marleen Geboers en daar zijn hun gemeenschappelijke herinneringen aan Kameroen waarschijnlijk het onderwerp van gesprek.

Wij beginnen vandaag weer onze jaarlijkse novene als voorbereiding op het feest van Claude François Poullart des Places op 2 oktober. Het thema is dit jaar: Het leven in gemeenschap: grondslag, kracht en beginsel van onze Missie. Ook dit jaar heeft Frans Timmermans weer voor een keurige Nederlandse vertaling van het tekstboekje gezorgd, een lastige klus, waar we hem zeer dankbaar voor zijn.

We vernemen vandaag dat Jo van de Laar na drie dagen reizen toch nog levend op zijn missie is aangekomen. Het begon met een paar uur vertraging op Schiphol; daarna vliegtuig gemist en uren wachten in Lissabon, waarna hij via Rio om moet vliegen i.p.v. naar het dichterbij gelegen Belo Horizonte; vanaf Rio gaat het dan per taxi naar Itauna (een afstand van ongeveer 900 km). Gelukkig hingen daar de vlaggen voor hem uit !

24 sept. De vroegere “Kapelgroep” uit Gemert leeft nog steeds en komt om de veertien dagen bijeen in de recreatiezaal van Huize Ruijschenbergh. De leden van de groep worden ook steeds ouder maar zij blijven vitaal. Martin van Moorsel gaat vandaag bij hen voor in de viering en krijgt de boodschap mee om al zijn medebroeders in Gennep namens hen te groeten. Misschien komen ze op een zondag wel eens op bezoek in Gennep.

25 sept. In het fietsenhok in Gennep treffen wij een onbekend superlicht rijwiel aan. Het is een ragfijn ontwerp, in niets gelijkend op de producten uit die fabriek in Nunspeet op de Veluwe. Waar komt dit fietsie vandaan? Het blijft een raadsel, totdat we Gerry rond zien lopen, terug van vakantie. Het is duidelijk, zij wil na haar vakantie blijkbaar een nieuwe start maken en daar hoort dit nieuw futuristisch fietsje bij. Welkom thuis, Gerry, en bonne route.

26 sept. Vroeg in de morgen brengt Kees Bruin Frans Timmermans en Marian Leideritz met haar man naar Eindhoven Airport. Zij gaan naar Ierland om daar Keltische kruisen te bekijken en een bezoek te brengen aan het archief van onze Ierse Provincie. Helaas hebben onze reizigers geen geluk. De vlucht naar Ierland heeft door de mist uren vertraging.

29 sept. Tom Willemsen komt zijn huurauto inleveren, omdat hij zondag weer vertrekt naar Trinidad en Tobago. Tom, voorspoedige reis en succes bij je werk.

